

Den sidste dansker

Forfatter: © Thomas Váczy Hightower

Udgivet som POD

1. udgave, 2. oplag 2016

Trykt hos: Saxo Publish

Omslagsfoto: Forfatterens første skoledag 1949

ISBN 9788740919318

www.holgerdanske-nu.dk

Enhver hel eller delvis kopiering på tryk, elektronisk eller på anden måde, må kun ske efter udtrykkelig forudgående aftale med forfatteren. Undtaget herfra er korte uddrag til brug i anmeldelse.

Tak til Troels Møller, som har hjulpet med sproget og dedikeret sin sang, "Holger Danske" til bogen:

*Det knager og brager
i hele min krop.
Jeg er Holger Danske,
og nu rejser jeg mig op.*

*Jeg er Holger Danske
i Kronborgs kælder,
jeg rejser mig nu,
som sagnet melder.*

*Hvordan kan jeg sidde
i forstenet ro,
når Danmark kalder
i forenet tro.*

*Her hvor jeg sidder
er mit skæg vokset fast,
så bordet vil revne,
når jeg rejser mig i hast.*

*Mit kød blev til sten
i gamle dage,
og sten bliver til kød,*

når jeg vender tilbage.
Jeg har sovet og drømt
om alt, hvad der skete,
men drømmen er sand,
jeg ved det, jeg ved det.

Af sten er der mange
af mennesker få,
jeg er den eneste sten,
der kan gå.

I kongeslottet
så fjernt som på Java
kender man mit rygte,
jeg er levende lava.

Nu har jeg rejst mig,
nu skal der handles,
når jeg vågner op,
skal Jorden forvandles.

Danmark vær rolig,
jeg hører dit råb.
Danmark vær rolig,
jeg er dit håb.

Prolog

Overbefolkning er den næste syndflod. Statsskibet ruller tungt i det oprørte hav. Det tager alt for meget vand ind, da lasten hele tiden forøges ved tilstrømning. Kaptajnen på broen får løbende meldinger om skibets synkefærdige tilstand, og sender nødråb, men ingen synes at reagere.

I de strålende oplyste saloner fester statens ledere med den talende klasse. Kinderne er hektisk røde og øjnene tindrer. Den gode vin og det gode selskab får stemmerne til at overdøve stormens hulen. Der udbringes evindelige skåltaler for demokratiet og humanismen, og den vanskelige kurs må holdes selvom vandene er oprørte.

Kaptajnen kalder sine officerer sammen. Skibet vil snart synke, hvis kursen ikke lægges om, konkluderer han. Det er umuligt at blive enige. For mange kan ikke opgive skibets mission og dets forpligtelser.

Kaptajnen sender sine mest betroede mænd ind i de festende saloner for at råbe selskabet op. Der grines af de indtrængende advarsler, og ledende politikere maner til besindighed. De pålægger kaptajnen at udvise sømandsnilde og ingeniørkunst. At ændre kursen er udelukket. Vi er bundet af konventioner og humanistiske principper. Længe leve de universelle menneskerettigheder. Skål!

Kaptajnen siger ikke et ord, da hans mænd har overbragt ham politikernes formaninger. Han lukker sig inde i sin kahyt, låser døren og lidt efter høres et skud og et tungt bump.

Krigen og minimalstaten

Jeg kom til Danmark i efteråret 1944, 2 år gammel sammen med min danske mor og en storebror. Vi flygtede fra Ungarn lige inden Den Røde Hær fik indesluttet Budapest. Min far var ungarer og ønskede at sende sine børn i sikkerhed hos den danske del af familien. Selv blev han tilbage, og måtte leve i sønderskudte kældre midt i skudlinjen de 3 måneder det voldsomme vinterslag varede. Jeg så ham igen 18 år senere og spurgte ham, hvorfor han ikke flygtede efter opstanden i 1956, som så mange ungarere gjorde. ”Nogen skulle jo blive tilbage”, var hans lakoniske svar på mit spørgsmål om, hvorfor han ikke blev en far for mig.

Turen til Danmark igennem det krigshærgede Østeuropa kan jeg ikke huske. Men jeg kan huske sejlturen over Østersøen. Jeg sad på færgedækket med et redningsbælte og var bange. Frygten for at blive torpederet eller ramme en mine på vejen over Østersøen var så intens blandt de voksne, at den trængte ind i mig og ikke kunne glemmes.

Selvom vi var fattige, mærkede jeg ikke noget til det. Min mor var enlig forsørger. Børnepenge fra min far bag jerntæppet var en by i Rusland. Hun måtte have 2 jobs, et på sygekassen og et ved siden af, som privatpraktiserende fysioterapeut. Dengang var der ikke nogen hjælp til mindrebemidlede. Til gengæld betalte hun næsten ingen skat.

Jeg kan se mig selv sidde på kantstenen foran vores stråttækte hus i november mørket og vente på mor. Endelig kommer hun asende op ad vejen på cykel og

giver sig ikke tid til at tage overfrakken af inden hun går løs på gryderne.

I ferierne blev jeg anbragt hos slægt eller venner som sommerferiebarn. Det første sted jeg kan huske var et husmandssted i Jægerspris. Jeg kan ikke have været mere end 5-6 år gammel og sommeren var fuld af varme og solskin. Der var en dreng på min alder og en storesøster, der betroede mig, mens vi barfodede gik ned til vandet for at bade, at hun bedst kunne lide piger.

Skovfogedæblerne var modne, da jeg fik at vide, at min mor ville komme og hente mig. Jeg ventede på hende under æbletræerne, hvorfra jeg kunne holde øje med hjulsporet, der førte ind til husmandsstedet. En dame kom trækkende med cyklen og smilede glad til mig. Jeg blev stående; en mærkelig tilstand lammede mig: Jeg så en fremmed dame, som jeg godt vidste var min mor.

I begyndelsen havde jeg svært ved at passe ind i skolen. Jeg satte mig med ryggen til læreren og holdt øje med de andre. Jeg kunne jo ikke vide, hvad de kunne finde på. Så blev jeg taget ud af klassen og måtte sidde alene i det nærliggende fritidshjem til næste skoleår. Der var ganske vist en pædagog, som holdt øje med mig, og jeg fik lært at lave papirflyvere.

Skovshoved skole, som jeg gik på indtil gymnasiet, gik meget op i fejringen af befrielsen og vi lærte at være stolte af Danmark og sang løs af den danske sangskat.

Min moder sagde, at der var mange modstandsfolk blandt lærerne, og det var grunden til, at jeg skulle gå i den skole. Så måtte skolevejen blive noget længere.

Jeg havde dengang endnu ikke dansk statsborgerskab, men jeg var ikke i tvivl om, at jeg hørte til Danmark.

Det samme gjaldt for min bror. Han nægtede at tale ungarsk mere, til trods for vores mors opfordringer.

Jeg kan bestemt ikke bebrejde mine lærere for, at jeg hverken kunne læse, skrive eller regne, da jeg kom til mellemskoleprøven i 5. klasse. Det var dengang de boglige elever og de praktiske blev delt.

Det ene år i fri mellem blev brugt til at få privatundervisning. Min mor var utrættelig med at finde en privatlærer, der passede til mig. Det blev en elskelig, ældre læsepædagog, fru Gylling, som boede en time væk på cykel. På et år fik hun mig tilbage blandt de boglige.

For at gøre en lang historie kort, var jeg meget overraskende en af de to fra min klasse, der fik en flidspræmie, da jeg ved afslutningen af 4. mellem, skulle begynde på gymnasiet.

Den gamle modstandsmand

Holger er en gammel mand, godt oppe i 90'erne, og han har lagt mange af sine kærester i graven. Af kammeraterne fra modstandsbevægelsen er kun han og Ole tilbage.

Holger bliver ringet op af Ole, som beder ham komme hurtigst muligt, da noget vigtigt ligger ham på sinde.

Ole er ligesom Holger enkemand, og han har været i stand til at klare sig med lidt hjælp fra hjemmeplejen.

Da Holger ankommer lukker et barnebarn ham ind, og hun siger, at bedstefar er blevet syg og de passer ham efter tur.

Ole ligger i en plejeseng inde i dagligstuen og ser medtaget og tynd ud. Han peger med en kraftanstrengelse på stolen ved sengen. Holger sætter sig og udbryder noget chokeret, at han godt kunne være blevet underrettet noget før. Ole vifter svagt med hånden og ser alvorligt på ham. Holger kan næsten ikke kende ham. Han er blevet en skygge af sig selv. Ole rømmer sig og prøver at sige noget. Ordene har svært ved at komme frem.

Endelig hvisker han, at kræften er kommet hurtigt, og der er ikke langt igen. Holger skal til at sige noget, men Ole bevæger afværgende sin indtørrede hånd, og hvisker, ”jeg vil gerne ha' at du skal ha' min riffel. Du kan huske den fra vores jagtture, ikke?” Holger nikker bekræftende, ”den gode Otterup riffel.”

Ole giver tegn til at Holger skal komme nærmere. Holger bøjer sig ned til Oles mund, og Ole hvisker, ”patronerne er gemt oppe på loftet, i det grønne skab, pakket ind i brunt papir. Afsted med dig!”

Holger kan huske, hvor nøglen til våbenskabet er, og tager den velholdte riffel ud. Patronerne finder han også. Der er overraskende mange.

Da han kommer tilbage fra loftet, er Ole faldet i søvn. Det er svært at se om han trækker vejret. Holger sætter sig til at vente i stolen ved sengen, og betragter sin gamle kammerat. De var jo nærmest drenge, da de begyndte i modstandsbevægelsen. De gik med illegale blade og blev kurerere.

Ole var mere opsat på at komme i kamp end Holger var. Han blev inviteret ind i en anden gruppe og af sikkerhedsgrunde sås de først efter krigen.

Holger hørte ad omveje, at Ole havde været med til sabotageaktioner i krigens sidste dage, og at han var en god skytte og havde dræbt en tysk soldat.

De mødtes og vedligeholdte kammeratskabet med de andre fra gruppen.

Holger må være faldet i søvn, og han vågner med et sæt. Ole har tilsyneladende kigget på ham et stykke tid. Han gør tegn til at Holger skal nærme sig og hvisker, ”du er klar over, at det er galt med Danmark igen?”

Holger prøver at pejle sig ind, ”ja, økonomien er ikke for god.” Ole smiler umærkeligt, men blev hurtigt alvorlig. ”Fascisterne er her igen, og de er farlige. Du må gøre noget, Holger.”

Holger noget befippet, ”hvad har du tænkt dig, Ole? Jeg kan knap nok lade vandet. Vi har gjort vores.”

Ole rynker brynene, ”de er alle samme faldet i søvn. De vågner ikke op, før det er for sent.” Han kæmper med at få kræfter til at tale, ”Holger, du må gøre dét færdigt,

jeg er begyndt på. Jeg havde den skide imam på kornet. Han sender drenge i krig.”

Holger trækker sig instinktivt tilbage, ”hvad har du nu gang i, Ole? Du kan ikke redde vores land.” Ole peger hen på skrivebordet, ”der ligger en konvolut i skuffen med dit navn. Tag den med hjem og ingen må vide noget om det.”

Ole har ikke flere kræfter og lukker øjnene. Holger tager en stor tyk konvolut fra skuffen, lægger riflen i kufferten og boksene med patroner i en indkøbspose og er på vej ud af stuen.

Ole siger, stadig med lukkede øjne, delvist til sig selv, ”jeg havde den skide imam lige på kornet, og så kom drengene, han sender i krig.”

Holger på vej ud af døren, ”jeg kommer snart igen, Ole.”

Ole nærmest råbende fra sengen, ”Holger! Vi må gøre det færdigt!”

Holger kom ikke igen, og han kunne ikke få sig selv til at åbne konvolutten. Ole døde kort tid efter, og Holger deltog i begravelsen.

Der gik noget tid. Holger prøvede at glemme sin gamle ven Ole.

Tanker om hans gamle krigskammerat dukkede oftere op i Holgers sind end da Ole var i live.

En nat vågnede Holger midt i en drøm ved at han hørte en stemme kalde hans navn gentagne gange. Det var Oles. Han satte sig op med et sæt og så sig omkring i mørket. Der var ingen, så han lagde sig til at sove igen. Lige da han var ved at glide ind i søvnen, mærkede han noget lige ved det ene øre, et pust eller en utydelig

hvisken. Han fór ud af sengen og tændte lyset. Han var alene.

Henne ved en kommode i halvmørket var det som om noget bevægede sig. Holger nærmede sig forsigtigt, men da han kom helt hen til kommoden var der ingenting.

Holger opdagede, at han stod foran skuffen med Oles konvolut. Det slog ham, at det var for dårligt, at han ikke havde set, hvad Ole ville fortælle ham.

Konvoluttens indhold overraskede ham. Der lå en nøgle, nogle fotografier og en lap papir. Der var billeder af en varevogn med et firkantet hul i bagdøren, ligesom en kattelerm. På papirlappen stod en adresse.

Holger havde ingen ide om, at Ole nogen sinde havde haft en varevogn. Adressen virkede aldeles ukendt, og på internettet kunne han se, at der ikke var nogen beboelse på den.

Lysten til at udforske Oles hentydninger blev vakt til live og den næste morgen var Holger af sted for at undersøge, hvad den ubeboede adresse gemte på.

På vejen kom han i tanke om, at de i drengeårene havde lavet skattejagter. Oles skattekort var altid meget opfindsomme.

Adressen på papirlappen var ganske rigtigt ubeboet. Det var en forfalden landejendom, som lå lidt isoleret. Holger gik rundt for at se efter et vink eller tegn. Hvad med den varevogn og nøgle? Måske var det en bilnøgle?

Han fik øje på en forfalden garage og tænkte, at der kunne en bil godt være gemt. Han fik døren på klem og kiggede ind i mørket. Omridset af en varebil dækket af en presenning tonede frem.

Holger fik begge døre åbnet og hev presenningen af bilen. Det var den samme, som på fotografierne. Han stak nøglen i tændingen. Den passede, men batteriet var helt tomt. Holger kiggede i handskerummet. Der lå en lille konvolut med et håndskrevet navn, ”Holger.”

Inde i konvolutten lå et USB-stik i en lille tillukket plastikpose. Han tog posen med stikket, og lagde presenningen tilbage, lukkede garagedørene og kørte hjem.

USB-stikket var beskyttet af en adgangskode. Holger begyndte med forskellige oplagte passwords. Ingen accept. Han prøvede at sætte sig i Oles sted. Efter endnu en del forsøg, slog det ham, at Ole ville henviser til deres tid i modstandsbevægelsen. Hvad med deres gruppes navn? Nej. ”Måske mit dæknavn i gruppen?” Holgers gamle dæknavn var adgangskoden. Selvfølgelig.

”Godt at du kunne nå hertil, Holger”, var det første Ole skrev. Derpå fulgte en nøjsom drejebog for den mission, som Ole ville bede ham om at udføre. Den gjorde Holger så forskrækket, at han lukkede programmet ned og hev stikket ud. Han kunne slet ikke klare Oles forslag, som gik ud på, at han skulle fuldføre Oles sidste ønske: at dræbe den imam, som Ole ikke fik skudt. Ham, der prædikede voldelig Jihad og sendte unge danskere i hellig krig.

Holger havde voldsomme drømme den nat. Han vågnede badet i sved. For enden af sengen stod Ole med sin Otterup riffel!

Holger fik fejlet synet væk, men det gentog sig de følgende nætter.

For at få fred begynde han at udføre de første instruktioner: få batterierne opladet, få varebilen til at

køre, afprøve Otterup riflen i varevognen ved at ligge med den pegende ud af hullet i bagdøren.

Holger gennemløb drejebogens forløb mod målet. Han var overrasket over, hvor minutiøst Ole kunne lave planen. Han blev besat af den. Han kunne ikke få ro før missionen blev udført, så han kunne få fred.

Holger fik imamen på kornet og trak i aftrækkeren. Imamens hoved forsvandt i sigtet, og Holger pakkede i en fart riflen i kufferten og samlede patronhylsteret op. Han kørte med voldsomt påtaget kontrol varevognen tilbage til den forladte garage.

Holger kan ikke huske, hvordan han kom hjem. Han håbede inderligt, at han havde skudt ved siden af. Desværre fremgik det af avisernes overskrifter, at imamen var død på stedet.

Han kunne ikke finde ud af om han var lettet eller tynget, men den nat sov han som et barn.

Holger var af den overbevisning, at han nu havde opfyldt Oles sidste ønske, og han havde ikke nogen som helst trang til at fortsætte. Han fulgte dog med stor interesse, hvad aviserne skrev om begivenheden og noterede med overraskende tilfredshed, at de ikke havde fundet varevognen, og at den gamle riffel heller ikke var i politiets kartotek. Det så ud til, at de var uden spor.

Holger følte sig lettet. Han havde regnet med at blive fanget af politiet, så han skulle tilbringe resten af sit korte liv i fængsel.

Det blev måske ikke tilfældet. Han fik en stærk følelse af at være i live. Holger kunne ikke huske, at han nogen side havde været så opløftet og så glad. Enhver

lille prosaisk detalje i hverdagen modtog han som et under. Det var som om han var blevet født på ny.

Han gik energisk i gang med at gå på jagt med Oles fine "Schultz & Larsen" - riflen fra den hæderkronede Otterup geværfabrik. Det blev dog mere til at skyde til måls. Der var det forstyrrende element, at han så imamens hoved splintres i en rød sky, hver gang han ramte.

Holger indså snart, at han måtte træffe et valg. Skulle han fortsætte kampen eller melde sig selv til politiet? Måske var øjeblikket inde til at vække den slumrende danske befolkning med læserbreve om landets skæbnetime og muslimsk besættelse?

Nej! De vil ikke blive trykt, og dog, hvis han skrev: venlig hilsen, imamdræberen?

Holger havde tømt en hel boks patroner, da han opdagede et stykke sammenfoldet papir i bunden. Det var Oles håndskrift og der stod, "godt Holger, jeg antager, at du har taget kampen op. Det er min sidste besked, varevognen er rigget til med TNT i vægpanelerne og luntten ligger under førersædet. Giv islam-fascisterne en hilsen fra mig. Din ven, Ole."

Det kunne ikke gå hurtigt nok for Holger, at køre op til den forladte landejendom og Oles varevogn. Ganske rigtigt, der lå en lunte under sædet, og den førte ind bagom panelerne. Han løsnede forsigtigt et panel. Der lå stænger med sprængstof fra gamle dage og en kasse håndgranater.

"Gad vide om det stadig virker?" Holger lavede et lille forsøg. Jo, det var godt nok.

"Ole, hvad skal jeg nu gøre?", tænkte Holger højt, "Kan du give mig en plan?"

Holger kom i tanke om, at på USB-stikket fra Ole lå der en masse oplysninger om voldelige jihadgrupper med adresser. Nederst på siden var der nogle YouTube videoer, som Ole havde lavet links til.

Der var en video med en amerikansk, veltrænet ung kvinde fra midt-vesten, som for åbent kamera læste vers fra Koranen højt. Hun brugte baconskiver som bogmærker. Hver gang hun havde læst en side, rev hun siden ud og satte omhyggeligt ild til den.

Til sidst ser hun direkte ind i kameraet, oplyser sit fulde navn og giver sin adresse og siger med høj røst: "Hvis nogen føler sig krænket, og vil slå mig i ihjel, så mød bare op. Jeg er trænet i skydevåben, og jeg er beredt."

Sådan en kampgejst kunne vi godt bruge i Danmark, sukker Holger, og han får en idé: "Det er en udfordrende og modig plan," tænker han og sender Ole en tak.

Holger sender e-mailinvitationer til de radikale muslimske grupper: "Hvis nogen vil hævne drabet på deres imam, så mød op og hils på skytten på denne adresse."

Det er den forladte landejendom med varevognen.

Holger ligger med riflen i den kamuflerede varevogn med udsyn til indkørslen. Der går lang tid og han begynder at blive træt. Solen er ved at gå ned og han er ved at pakke sin riffel sammen, da en BMW kommer kørende med fire unge mænd. Bilen stopper et stykke væk fra ejendommen og tre af mændene stiger ud. De har automatgeværer med og de sniger sig afsted mod gården.

Holger får riflen klar og han når at affyre et fint skud mod den nærmeste araber, som falder om.

Han skynder sig at starte bilen og kører i fuld fart til den næste stilling, der giver et godt udsyn. Heldigvis har han taget natkikkerten med sig og får en i sigtet. Skuddet falder, det samme gør manden. Holger skifter stilling.

Det er ikke til at få øje på den sidste. Han har måske fået nok og vil tilbage for at hente forstærkning. Holger bevæger sig i retning af, hvor BMW'en var stoppet.

Ganske rigtigt, den unge mand løber hen mod bilen. Holger affyrer et skud, men det stopper ham ikke.

Holger prøver en gang til, da manden er henne ved bilen, og får ram på ham, da han åbner bildøren.

Chaufføren dukker sig mens han bakser med at få sin skrigende kammerat helt ind i bilen. Det lykkes uden at Holger kan komme på skudhold. BMW'en foretager et skarpt sving og er i fuld fart væk fra Holger.

Han har én chance tilbage og sender en kugle ind i BMW'en, hvor han mener benzintanken sidder. Det er hans heldige dag og bilen eksploderer.

Holger går tilbage til varevognen. Han er meget træt og falder i søvn. I drømme ser han Ole vinke til ham på den anden side af en flod.

Holger vågner ved motorstøj. Det er tidlig morgen, før solen er stået op. En sværm af store biler er på vej mod gården. Holger siger højt, "hvordan kan de muslimer have råd til alle de store biler?"

Der er henved 10 biler og fuldt bevæbnede mænd springer ud og går i stilling. Et hold spejdere bliver sendt ud.

Holger lægger sin Otterup riffel fra sig, og mumler, at nu skal der andre boller på suppen. Han hiver luntten til dynamitten under sædet frem og gør lighteren klar. Han

starter varevognen og kører i fuld fart mod den største flok af jihad-krigere. Han tænder luntten og åbner døren og ruller sig ud af vognen, der drøner mod gruppen af biler og mænd. Det er stadigvæk Holgers heldige dag. Varevognen eksploderer lige midt i flokken og et inferno af eksploderende biler er i gang.

Holger er noget skadet efter springet ud af den kørende bil og prøver at kravle væk. Det går meget langsomt og han ser sig omringet af en flok arabere med automatgeværer rettet imod ham.

Han vinker afværgende med hånden, og river en håndgranat frem. De sender en kugleregn mod Holger og granaten eksploderer i hans hånd.

Medierne vælger at omtale begivenheden ved den øde landejendom som et bandeopgør.

Sommeren 1960

Mit første år i gymnasiet var hårdt. Lærerne var akademikere, gerne med en doktorgrad i bagagen.

Min mor havde fået arrangeret gennem sit netværk, at jeg kunne komme til England i sommerferien. Slut var de mange vidunderlige somre som sommerferie-barn i Sydnorge. Nu skulle jeg stå på egne ben og arbejde for ophold og føde i England. Der var lige penge nok til at klare togbilletten til Taunton i Somerset i Sydvest-england. Resten skulle dækkes af arbejde, selvfølgelig uden arbejdstilladelse.

Da jeg kom til den engelske told i Harwich skulle jeg vise hvor mange penge, jeg havde med. Tolderne fandt de få hundrede kroner utilstrækkelige. Jeg blev holdt tilbage, da det øvrige selskab steg på toget til London.

Det så ikke godt ud. Tolderne forhørte mig om, hvordan jeg kunne klare mig som turist for så lidt penge. De mente ikke, at de kunne lukke mig ind.

Jeg var seksten år og alene med en returbillet. Heldigvis kom jeg i tanke om et brev fra den engelske familie, der havde fundet gartnerijobbet til mig. Brevet var forsynet med deres navn og adresse og jeg gravede det frem af kufferten og sagde så overbevisende jeg kunne, at jeg skulle bo hos dem.

Heldigvis læste de ikke hele brevet igennem, men slog sig til tåls med, at jeg havde oplyst en adresse. Så havde jeg prøvet det med.

Det var sent da jeg kom til London og mit tog til Taunton var kørt for i dag. Jeg måtte finde et sted at sove i den store, regnvåde millionby. Det var sin sag at slæbe rundt på en kuffert i øsende regn og tussmørke.

Jeg kan huske, at jeg var overrasket over de mange ruiner fra krigens tid. Det var utroligt, hvor hurtigt jeg lærte at begå mig på engelsk og kunne endelig sege om i en KFUM sovesal.

Jeg skulle arbejde den halve dag i et gartneri, hvor jeg også sov og fik morgenmad. Den bestod for det meste af stegte tomater fra gartneriet. Så kunne jeg gå ud i drivhusene bagefter og nippe tomatblade i 4-5 timer.

Der var et par faste gartnerimedhjælpere, som viste mig hvilke små bladkviste, der skulle fjernes. De havde en lidt sjov accent og fortalte mig, at de oprindelige var tyske krigsfanger, som efter krigen foretrak at blive i England frem for at vende tilbage til et smadret Tyskland.

Det lykkedes mig at få fat i en gammel cykel, så jeg kunne tage ind til byen og besøge den familie, hvis brev havde reddet min ferie.

Jeg ved virkelig ikke, hvorfor jeg blev så vel modtaget af englænderne. Jeg var på picnic, strandture til kanalen, middagsselskaber og så den dejlige five o'clock tea. En familie lånte mig endda nøglen til deres hjem, i tilfælde af behov for husly.

Det gartneri, jeg boede og arbejdede på, gik konkurs så jeg snart ville være nød til at rejse hjem. Her fik den internationale klub i Taunton sin betydning.

Den første aften jeg var der, var der dansemusik og jeg sad alene og kiggede på de dansende. En lille, meget mørkhåret ung kvinde med prominent næse dukkede op ved siden af mig og spurgte, om jeg kunne danse jive? Det kendte jeg ikke og var i øvrigt en elendig danser. Det lod hun sig ikke skræmme af, og inden jeg kunne sige mere, var jeg ude på gulvet og hun, der var meget mindre end jeg, førte mig rundt med kyndig hånd. Jeg fandt senere

ud af, at hun var waliser, og tilhørte det oprindelige keltiske folk.

Det var ikke tilladt mindreårige at nyde alkohol, så jeg tror, vi drak cider med kultsyre. Hun greb min hånd under bordet og stak en pengeseddel i den og sagde, at nu skulle jeg betale regningen. Jeg må have fortalt hende min historie, og at jeg ingen penge havde. Jeg kan ikke huske, hvad hun arbejdede med.

Maureen introducerede mig til sine venner, som var en blandet skare af beatniks, kunstnere, originaler og utilpassede arbejdere. Jeg blev varmt modtaget som ”den store dansker” og faldt omgående til.

Jeg var stadig jomfru og egentlig ikke ude efter at involvere mig seksuelt, men det gik efterhånden op for mig, at Maureen fulgte mig tæt hele tiden. Jeg kunne bare rækken hånden ud. Men det faldt ligesom ikke for. Det var hendes gifte søster, som krammede mig så intenst, at det svimlede, men jeg slap fri uden at såre nogen.

Maureen og jeg hang ud med vennerne i Taunton og tog ture til Bristol for at se en film, som Modern Jazz Quartet havde lavet soundtrack til. MJQ lå hele tiden på grammofofonen.

Hendes familie tog også vel imod mig, og jeg blev installeret i deres hjem, da jeg måtte forlade gartneriet. Hun havde en skolesøgende lillebror, som var spejder, og det blev arrangeret, at jeg skulle tage med ham på en spejdetur til Cornwall. Det var første gang jeg oplevede en så storslået Atlanterhavskyst.

Det tog ikke lang tid før tropsføreren, en yngre mand, syntes, at det var langt mere interessant at vise mig rundt i naturen og prøve de lokale specialiteter end at tage sig